

Tessa Afshar

Schrijfster in Jeruzalem

Roman

Vertaald door Marijne Thomas

Voorhoeve

Tijdslijn

- 587–586 v.Chr. Het koninkrijk Juda wordt bezet door Babylonië; de tempel wordt verwoest.
- 559–530 v.Chr. Cyrus de Grote sticht het grootste rijk dat de wereld ooit heeft gekend, alsmede de Achaemenidische dynastie. In 538 bevrijdt hij Israël uit Babylonische gevangenschap, zoals voorspeld door Jesaja (44:28 en 45:1). Hij schenkt geld uit eigen schatkist voor de wederopbouw van de tempel in Jeruzalem.
- 530–522 v.Chr. Cambyses, Cyrus' oudste zoon, verovert Egypte. Hij wordt korte tijd later opgevolgd door zijn jongste broer, die al snel onder verdachte omstandigheden aan zijn einde komt.
- 521–486 v.Chr. Darius de Grote breidt het Perzische Rijk zodanig uit dat het op zijn hoogtepunt bijna 6.500.000 km² groot is. Naast Cyrus is hij de meest geliefde Achaemenidische koning. Hij is waarschijnlijk niet de koning waaraan in het boek Daniël 6:1–29 wordt gerefereerd; Daniël zou dan namelijk al behoorlijk oud zijn geweest rond die tijd.
- 486–465 v.Chr. Xerxes neemt de heerschappij over de grootse dynastie van zijn vader over. Hij is vooral bekend om zijn beruchte aanval op Griekenland en omdat hij het eenvoudige Joodse meisje

Esther tot zijn koningin koos. De datum van deze gebeurtenis is niet bekend. Meer details zijn te vinden in het boek Esther.

465-424 v.Chr. Artaxerxes zal roem vergaren als een zachtmoedig koning die een aantal wrede wetten van zijn voorgangers vervangt door vriendelijker maatregelen. Hij stuurt zijn wijnschenker Nehemia in 445-44 v.Chr. terug naar Jeruzalem om de verwoeste stadsmuren weer op te trekken.

334 v.Chr. Alexander de Grote verovert Perzië.

Deel 1

De aanval

*Het twintigste jaar van koning Artaxerxes' heerschappij, 446 v. Chr.
Winter, Persepolis*

Sara's hoofd schoot omhoog toen de deur van haar kamer met ongebruikelijke kracht openzwaaide. Haar vriendin en kamermeisje Pari holde naar binnen. Haar tuniek hing scheef en haar haar, dat anders altijd zo keurig was opgestoken, bungelde verward voor haar gezicht.

'De baby is er!' riep ze met een stem die wel een octaaf hoger leek dan anders. Ze zwaaide met een van haar lange armen om haar mededeling kracht bij te zetten.

Sara sprong overeind. 'En Apama? Hoe is het met haar?' Apama, de vrouw van de assistent-hovenier, had drie dagen geleden de eerste weeën gekregen; het was haar eerste kind. De baby bleek niet van plan eruit te komen en tegen het eind van de tweede dag begon iedereen het ergste te vrezen.

Pari's lippen veranderden in een streep. 'Bardia zegt dat ze erg zwak is. Ik mocht haar heel even zien voordat ik hierheen kwam. Ze is witter dan yoghurt en ligt vreselijk te trillen, hoewel ze naast haar bed een haardvuur hebben aangestoken.'

Er liep een rilling over Sara's rug. Bardia, de hoofdhovenier en bijna een familielid van Darius, was er niet de man naar om zomaar wat te roepen. 'Dat klinkt niet best. Misschien kunnen we iets voor haar doen.'

Ze liep naar een stel planken die in een alkoof in een hoek van haar slaapkamer waren aangebracht. Er lagen geurige stapels zachte lakens, wollen dekens en met katoen gevulde spreien. Sara koos een opvallend mooie linnen spreij uit in verschillende

tinten groen en blauw, versierd met zilverkleurig borduurwerk. 'Deze houdt haar wel warm.'

Pari's wenkbrauwen schoten bijna tot aan haar haarlijn. 'Hebt u die niet van de koningin gekregen?'

'Ze heeft een geweldige smaak, vind je niet?'

'Zeker, mevrouw. Maar belangrijker nog: zou ze het niet erg vinden dat u een geschenk dat ze voor u, met haar geweldige smaak, heeft uitgezocht... zomaar weggeeft?'

'Wat niet weet, wat niet deert,' zei Sara, die een glimlach niet kon verbergen. 'Bovendien, ze had zelf een zware bevalling en zal het er dus vast wel mee eens zijn. We moeten ook wat dingen voor de baby uitzoeken. Is het een meisje of een jongetje?'

Pari sloeg een hand voor haar mond. 'Dat ben ik in alle opwinding helemaal vergeten te vragen! Ik weet alleen dat het gezond is.'

Sara duwde een krul achter haar oor. 'Dat is het belangrijkste. Ik zag laatst in de voorraadkamer nieuwe linnen doeken liggen, die zijn perfect voor een baby. Laten we die gaan halen.' Zij en Pari brachten een kort bezoekje aan de voorraadkamer en verzamelden er wat dingen die geschikt waren voor een pasgeborene.

'Onze meester heeft al een lam gestuurd,' zei Pari terwijl ze terugliepen naar Sara's vertrekken. 'Hij had Bardia geïnstrueerd het te gaan brengen zodra Apama bevallen was.'

Darius' zorgzaamheid verraste Sara niet. Perzen waren dol op kinderen. Het hele hof vierde elke geboorte even uitbundig, ook al was het een kind van een lager geplaatste bediende.

Ze fronste bij de gedachte aan Darius. Het waren vijf lange dagen geleden sinds hij haar had laten ontbieden. Zijn gebrek aan interesse vrat aan haar met een scherpte die haar 's nachts wakker hield en haar overdag de rust ontnam. Begon hij nu al zijn interesse in haar te verliezen? Bij die gedachte zou ze het liefst willen huilen.

Ze had niet altijd zo naar zijn gezelschap verlangd. Toen hun huwelijk door de koningin was gearrangeerd, zag ze het als een vloek die haar leven zou ruïneren. Ze had voor haar man noch voor het huwelijk gekozen.

Iedereen ging ervan uit dat een Joods meisje door het dolle heen zou zijn bij het vooruitzicht te trouwen met de neef van de koning. Maar destijds had Sara niets liever gewild dan de koningin te mogen blijven dienen als eerste schrijver, de enige vrouw in het rijk die ooit de eer te beurt was gevallen een dergelijke post te mogen vervullen. De eerste vier maanden van hun huwelijk was een nachtmerrie van wederzijdse afkeer geweest. Maar in de loop der tijd hadden Darius en zij elkaar leren accepteren en vonden elkaar nu aangenaam gezelschap. Haar mondhoeken zakten een beetje terwijl ze zich op de paarslinnen bank liet vallen. Maar Darius was meer dan ‘prettig gezelschap’ voor haar.

Het probleem was dat ze van hem hield.

Ze hield van hem.

Niet dat ze er veel aan had, want hij beantwoordde haar gevoelens niet. Ze wist dat hij om haar gaf. Hij had zijn concubines allemaal weggestuurd, had elk van hen in eigen kamers ondergebracht, en had Sara tot de enige vrouw in zijn leven gemaakt. Hij zei zelfs dat hij genoot van haar gezelschap en haar bewonderde. Maar hij zei nooit dat hij van haar hield.

Haar puppy, Anousya, was het inmiddels zat genegeerd te worden en onderbrak haar gemijmer door op de bank te springen en zijn kopje op haar schoot te leggen, waarbij hij haar met grote bewonderende ogen aankeek. Het dier was nog maar zes maanden oud maar was al behoorlijk groot, en werd al net zo massief als zijn neef Caspian, Darius' lievelingshond. Sara miste Caspian nog altijd, de verbazingwekkendste hond die ze ooit had ontmoet.

Ze boog zich over hem heen en kriebelde Anousya achter de oren; de warmte van zijn stevige lijf was troostend. Hij schonk haar een ingelukkige puppyglimlach.

De hond was een cadeautje geweest van Darius. Ze ontspande bij de herinnering aan de avond dat ze hem zijn naam had gegeven. Haar eerste ingeving was om hem Silk te noemen – ‘zijde’, omdat hij zo zacht was – maar dat had op onmiskenbare afkeur kunnen rekenen.

‘Silk!’ had Darius bijna beledigd uitgeroepen. ‘Het is niet de hond van een klein meisje! Hij komt uit een edele bloedlijn, koningen en prinsesjes waardig.’

Sara had de plooien van haar wijde rok op haar bovenbeen gladgestreken. ‘Wat denk je dan van Snoepie? Hij is zo lief, dat zou perfect passen.’

Darius’ donkere wenkbrauwen zakten nog dreigender.

‘Ach, Snoepie vind je ook niets?’ Ze deed of ze pruilde. ‘Je zei dat ik een naam mocht uitkiezen.’

‘Ah... dat heb ik inderdaad gezegd. Neem me niet kwalijk. Snoepie... dan wordt het dus Snoepie.’ Hij sprak de naam uit alsof hij op zure kersen kauwde.

‘Dank je wel! Perfect. Ik zie het al helemaal voor me: als we dan een huis vol machtige vrienden op bezoek hebben, kun jij mooi roepen: “Snoepie, Snoepie, kom dan!” Ze zullen het geweldig vinden.’

‘Krengetje.’ Maar ze had gezien dat hij lachte. ‘Ik zou gewoon de hele tijd naar jou kijken terwijl ik dat riep. “Snoepie, Snoepie, kom dan!”’, had hij plagend geroepen en daarbij uitnodigend op zijn bovenbenen geslagen.

Ze was in lachen uitgebarsten en had zich in zijn armen geworpen.

‘Ik heb een beter idee. Waarom noemen we hem niet Anousya?’ Ze had de naam voorgesteld in de wetenschap dat

haar man de verwijzing naar de elitetroepen van de koning, beter bekend als de Onsterfelijken, wel zou kunnen waarderen.

‘Dat is nou eens een passende naam,’ had hij gezegd. ‘Het wordt nog een echte vechthond.’

Ze had hem een por in zijn zij gegeven, precies op de plek waarvan ze wist dat hij daar het gevoeligst was. ‘Het wordt nog een echte gezelschapshond,’ had ze geantwoord en daarmee had ze hem herinnerd aan de oorspronkelijke betekenis van het Perzische woord.

Sara zuchtte. Ze begreep haar echtgenoot niet. Soms was het net alsof er in zijn hart een tweestrijd woedde: een helft die haar wilde en een helft die haar afwees. Maar toch, er waren sinds ze echt als man en vrouw waren gaan leven, nog nooit vijf hele dagen verstreken waarin hij haar niet naar zijn kamer had laten komen.

‘Apama en haar man zullen dolblij zijn met uw geschenken, meesteres,’ onderbrak Pari haar gedachten. Ze tilde haar armen op, die nu gevuld waren met de stoffen die ze uit het pakhuis hadden gehaald en boven op de spreij van de koningin wiebelde. ‘Wilt u meekomen als ik ze ga brengen?’

‘Beter van niet. Ze lijken altijd een beetje opgewonden te worden als ik ze bezoek, ook al doe ik mijn best ze op hun gemak te stellen. Ze hebben nu rust nodig. Ga jij ze maar brengen, met de vriendelijke groeten van mij. Ik zal bidden voor Apama.’

Pari bleef niet lang weg. Ze kwam terug met een dienblad vol eten. ‘Shushan heeft een stevige kruidenmaaltijdsoep met noedels en heet brood gestuurd, net uit de oven,’ zei ze terwijl ze de tafel dekte.

‘Alsof ze mijn gedachten heeft lezen!’ riep Sara uit terwijl de geur van munt en gebakken uien door haar kamer dwarrelde. ‘Ik had de hele dag al trek in een van haar stevige soepen.’ Ze boog zich over de kom en snoof met een diepe ademdeug

het rijke aroma van kruiden en specerijen. Darius' eenogige, graatmagere kok kon de simpelste groenten en eenvoudigste stukken vlees omtoveren tot een onvergetelijk feest voor alle zintuigen.

'Bardia zei dat Apama iets vooruit lijkt te gaan. Ze glimlachte toen ik haar toedekte met uw spreij. Ze is te zwak om te praten, maar haar ogen vulden zich met tranen toen ik haar vertelde dat die spreij ooit van de koningin was. Haar man maakte haar zwijgen overigens meer dan goed. Hij vroeg me zo vaak u en de meester te bedanken dat ik gevluucht ben terwijl hij nog druk aan het praten was. De volgende keer als hij u ziet, werpt hij zich vast aan uw voeten, of doet iets anders g nants.' Ze pakte het dienblad en draaide zich om alsof ze weg wilde gaan, maar bleef plotseling staan. 'Ik zou het bijna vergeten: er is net een boodschapper uit Soesa aangekomen. Hij heeft een bericht voor u van de koningin bij zich.'

Damaspia, de koningin van Perzië, was zo aardig haar als een vriendin te beschouwen – een privilege waaraan soms een behoorlijk prijskaartje hing, zoals Sara maar al te goed wist. De koningin had de gewoonte ontwikkeld Sara te schrijven, brieven waarin ze het laatste nieuws vertelde sinds Sara en Darius zes maanden geleden naar dit uitgestrekte landgoed nabij Persepolis waren verhuisd, terwijl de rest van het hof gedurende de wintermaanden in Soesa verbleef.

Sara keek van de dampende soepkom naar de papyrusrol in Pari's hand. Op zachte toon sprak ze een dankgebed uit voor het eten dat voor haar op haar tafel stond. Zodra ze daarmee klaar was, stak ze haar ene hand uit om de brief aan te nemen en pakte ze met de andere haar lepel en begon te eten. Ze was te hongerig om de soep te laten staan en te nieuwsgierig om de brief te laten liggen. Pari wierp haar een misprijzende blik toe, maar gaf haar de brief. Sara wist heus wel dat ze niet de beste tafelmanieren had, zelfs niet als ze haar best deed. Lezen en

eten tegelijk was vragen om ongelukken met ofwel het meubilair ofwel haar delicate kleding. Of allebei. Ze schonk Pari haar verzoenendste glimlach en verbrak vervolgens Damaspia's zegel.

Ze was een snel en vaardig lezer, maar ze moest deze brief twee keer lezen om er zeker van te zijn dat ze het verzoek van de koningin had begrepen. Ze keek naar de datum waarop het schrijven was opgesteld en fronste. De brief was twee maanden geleden geschreven. Met een snelle beweging die haar soepkom bijna om deed vallen, kwam ze overeind.

'Artaxerxes en Damaspia hebben ons gevraagd hen in Soesa te komen bezoeken. Maar we moeten er over achttien dagen al zijn!'

'Nog geen drie weken? U zou moeten vliegen om op tijd te komen!' riep Pari verbluft uit.

'Precies. Wil je alsjeblieft de boodschapper gaan halen die deze brief heeft afgeleverd? Onmiddellijk.'

Even later stond een jonge man, nog in zijn rijkleding, in de deuropening naast Pari. Sara dankte hem voor zijn snelle komst. 'Kun je me zeggen wanneer deze brief overhandigd is aan de koninklijke koeriersdienst?'

Hij rommelde in zijn tas en haalde een papyrusrol tevoorschijn. Hij bekeek hem een tijdje en knikte toen. 'Hier staat het: de brief maakte deel uit van een grotere zending van het kantoor van de koningin. Het hele pakket is drie weken geleden bij ons afgegeven.'

Sara bedankte hem en stuurde hem weer weg. Zijn antwoord bevestigde wat ze al vermoed had. Damaspia's nieuwe schrijver moest over het hoofd hebben gezien dat de brief tijdgevoelig was en had hem waarschijnlijk weggelegd tot er een heel pakket aan brieven was die in een keer aan werd geboden bij de koeriersdienst. Het uitstellen van verzending was gangbaar, omdat er geld mee bespaard kon worden. Maar de schrijver van

de koningin werd geacht te beoordelen welke brieven dergelijke vertraging niet op mochten lopen. Sara onderdrukte een niet al te vriendelijke gedachte over de onopmerkzaamheid van Damaspia's nieuwe eerste schrijver.

'Is onze heer thuis?' vroeg ze Pari.

'Ja, mevrouw.'

'Dan breng hem deze brief. Zeg hem dat hij van de koningin komt en dringend is.'

Sara vroeg zich af of Darius bij haar zou komen als reactie op de brief, of dat hij zelf maatregelen zou treffen zonder haar er verder in te kennen. De afgelopen maanden had hij er een gewoonte van gemaakt de meeste van zijn zaken met haar te bespreken. Maar gezien zijn recente afstandelijkheid koos hij er wellicht voor de zaak zelf aan te pakken zonder haar erbij te betrekken.

Darius was thuisgekomen van het paleis in Persepolis met een beginnende maar hardnekkige hoofdpijn. De uren die hij in het gezelschap van een van Artaxerxes' buitenlandse ambtenaren had doorgebracht, waren buitengewoon langdradig gebleken. Halverwege het treffen waren zijn gedachten afgedwaald naar Sara. Hij was overvallen door een intens verlangen naar haar gezelschap en heel even was hij in de verleiding geweest de ontmoeting af te blazen.

Hij had zich weten te beheersen. Niet omdat hij bang was dat de ambtenaar beledigd zou zijn, maar omdat dit verontwaardigende verlangen naar Sara nou precies was wat hij al weken probeerde te bestrijden. Het was alsof hij de controle begon te verliezen – en dat vond hij een uitermate vervelend gevoel. Het leek hem beter voorlopig bij haar uit de buurt te blijven.

Maar de afstand voorkwam niet dat hij hongerde naar zijn

vrouw. Hij had het afgelopen uur sinds hij weer terug was, naar de nieuwe kaarten van de cartograaf zitten staren terwijl hij alleen maar aan Sara's rondingen kon denken.

De laatste keer dat ze hem in zijn slaapkamer had bezocht, had ze per ongeluk een dunne sjaal laten liggen. In plaats van die naar haar terug te laten brengen, had hij hem bewaard en had de turkooizen zijde over de rugleuning van de bank gedrapeerd. Hij liet zich tegen de zachte stof zakken en bracht een hoek ervan naar zijn lippen. De fragiele sjaal droeg nog steeds een vage rozengeur. Hij ademde de geur in en schoof de sjaal opzij.

Ze had hem de avond dat ze die sjaal vergat, vreselijk aan het lachen gemaakt door het ding diep over haar ogen te trekken, haar lippen op elkaar te persen en met verbluffende gelijkenis de stem van Artaxerxes' gevreesde moeder Amestris na te doen. 'Eet je spinazie, of het wordt het cachot voor jou, jongeman. Ik hak je neus er nog af, geloof me maar! Jouw knappe koppie maakt heus geen indruk op mij!'

'Als je zo doorgaat, beland jij nog in het cachot. Amestris' spionnen zijn overal. Weet jij veel, misschien ben ik er wel een!'

Sara had haar schouders opgehaald. 'Misschien ben ik er wel een en probeer ik jou erin te luizen.'

'Werkt niet echt.'

'Je hebt je spinazie nog steeds niet opgegeten, hè? Duidelijk geval van ongehoorzaamheid. Zelfs de vaagste gelijkenis met de koningin-moeder zou al genoeg moeten zijn om je over te geven.'

Darius had haar hoofdschuddend aangekeken. 'Overgave en ik – geen goede combinatie. Dat had je inmiddels toch wel mogen weten.'

Opeens had ze zich naar hem toegebogen. Een ademloos moment lang was hij ervan overtuigd geweest dat ze hem zou kussen. In plaats daarvan had ze haar hand uitgestrekt en een

draadje uit zijn haar geplukt. Ze had het weggeblazen en gekeken hoe het door de lucht zweefde. 'Ik blijf optimistisch.'

Hij had gevoeld dat ze hem uitdaagde en in hem had iets mannelijks de kop opgestoken, vol opwinding over de gedachte dat hij werd uitgedaagd.

En dat was nou net het hele probleem met die vrouw. Ze slaagde erin zijn interesse op talloze manieren te prikkelen. Ze leek altijd rust én vermaak te brengen, hoewel ze geen van beide opzettelijk leek aan te bieden.

Hij was onder de indruk van haar intelligentie en dat was een hele prestatie voor een man die zijn dagen had doorgebracht in het gezelschap van de briljantste geesten op aarde. En toch, in plaats van kapesones te hebben, ging ze net zo makkelijk op haar knieën in het huisje van de hovenier zijn vloer zitten schrobben toen bleek dat er door het vele vocht schimmel in was geslopen.

Toen Pari hem kwam zeggen dat er een urgent schrijven van de koningin was gekomen, sprong hij overeind met de energie van een hongerige leeuw. Nu hoefde hij niet meer tegen zijn verlangen te vechten. Hij had immers geen andere keuze, het was zijn plicht naar zijn vrouw te gaan. En terwijl hij op weg ging naar Sara's vertrekken, beseftte hij met een schaapachtige opluchting dat zijn hoofdpijn was verdwenen.

Een kort kloppje op Sara's deur kondigde de komst van een bezoeker aan. De klopp bleek enkel een beleefde formaliteit, want haar echtgenoot liet zichzelf binnen nog voor ze had kunnen antwoorden. Darius zag er vandaag op en top uit als een lid van het koninklijk hof, gekleed in een tuniek van zachte, nachtblauwe wol die zijn lichaam omsloot en zijn sterke en goed gevormde spieren perfect uit deed komen. Niet dat hij kleding-

advies nodig had om er beter uit te zien. Al stak je hem in een jute zak, dan nog werd hij nagekeken. Zijn donkergroene ogen werden smaller toen Sara een buiging voor hem maakte.

‘Wat formeel,’ verzuchtte hij terwijl ze weer overeind kwam.

‘Het leek me gepast.’ Ze gebaarde naar zijn elegante uitdossing. Eerder die ochtend had ze een wandeling gemaakt met Anousya en had ze een stel prachtige staartveren gevonden van de kostbare pauwen die over het terrein liepen. Ze waren blijkbaar in de rui. Ze had de kleurigste meegenomen en stak die nu in zijn riem. ‘Alsjeblieft. Die moet je eerder vandaag verloren hebben.’

Hij trok de veer uit zijn riem en wilde eigenlijk met de zachte veren Sara’s wang strelen. Ze ontweek hem, en hij fronste. ‘De brutaliteit,’ zei hij gespeeld boos. ‘Wil jij beweren dat ik een pauw ben? Ik zat vandaag opgezadeld met een van de hoge ambtenaren van de koning. Daar moest ik me naar kleeden, meer niet.’

Hij wapperde met de brief van de koningin. ‘Heb jij enig idee waarover dit gaat? Waarom die haast? We moeten binnen twee dagen al op weg zijn en dan ook nog in moordend tempo de afgelegde bergroutes nemen om op tijd te kunnen komen.’

‘Ik weet niet waarom Damaspia en de koning om onze aanwezigheid in Soesa vragen. Misschien is het gewoon een routinebezoek.’

Darius trok een donkere wenkbrauw op. Zijn blik sprak boekdelen, hij hoefde niets meer te zeggen. Artaxerxes en zijn koningin verspilden zelden tijd met ‘routinezaken’. Het feit dat hij en Sara ontboden werden, betekende dat er een bepaald doel achter hun bezoek school.

Sara stak haar kin in de lucht. ‘Ik vrees dat ik geen idee heb wat er achter deze koninklijke uitnodiging schuilt. Maar ik kan de slechte planning wel verklaren. Dat moet de fout zijn van Damaspia’s nieuwe schrijver. Als je naar de datum kijkt, zie je

dat ze deze boodschap twee maanden geleden heeft gedictieerd, ruimschoots op tijd voor ons om alles voor te bereiden en op ons gemak in Soesa te arriveren. Waarom ze ons ook heeft gevraagd, het kan niet zo erg veel haast hebben. Helaas heeft de nieuwe schrijver niet gelet op de datum die de koningin noemt. Ik heb het bij de koerier nagevraagd. De brief is pas drie weken geleden afgegeven, en dat brengt ons nu in deze lastige positie.’

‘Ik snap het.’ Darius deed een stap in haar richting. ‘Ik kan daar moeilijk wat van zeggen, aangezien het mijn schuld is dat zij haar briljante vorige schrijver verloor en het nu met inferieur personeel moet doen.’

Hij stond zo dicht bij haar dat ze zijn adem op haar gezicht kon voelen. Maar hij raakte haar niet aan.

Verlangen, verwarring, frustratie en verdriet tolden door haar heen, zodat Sara zich bijna een soort onontwarbare klussen woldraden begon te voelen. Wat bezielde die man toch? Waarom was hij de ene keer zo warm en dan weer ijskoud? Ze deed een stap achteruit. ‘Ik zou Damaspia een brief kunnen schrijven om het uit te leggen. Ze zal er heus wel begrip voor hebben dat we later komen, gezien de omstandigheden.’

‘Nee. Ik denk dat het ’t beste is dat we proberen de voorgestelde datum te halen. Wellicht heeft de koning ons nodig. Het feit dat Damaspia’s personeel incompetent is, verandert niets aan de oorspronkelijke reden van haar verzoek. Noch Damaspia noch Artaxerxes doet een dergelijk verzoek luchthartig.’

Sara knikte. ‘Zullen Pari en ik dan maar beginnen te pakken? Als je binnen twee dagen op pad wilt, is er nog veel te doen.’

Darius deed nog een stap naar voren, waardoor hij te dichtbij kwam. Dit keer stak hij een hand uit om met een dikke krul op haar schouder te spelen. Pari was gisteren een uur bezig geweest het steile haar van Sara om te toveren tot een weelderige krullenbos. Darius leek erdoor gefascineerd.

‘Pari moet later maar volgen met de bagage. Ze kunnen de koninklijke hoofdweg nemen, die is comfortabeler. Ze zou ons op de bergroutes nooit bij kunnen houden. Het zal voor jou ook geen makkelijke rit worden. Als we sneller dan een koerier moeten reizen, betwijfel ik zelfs of we de tijd moeten nemen ’s avonds tenten op te zetten. Maar je bent een bedreven ruiter geworden, je zou niet denken dat je je jeugdijaren niet op een paard hebt doorgebracht.’ Hij trok nu aan de krul om haar dichter naar zich toe te dwingen, maar er was iets aarzelends in de manier waarop hij haar aanraakte, alsof hij haar tegen zijn eigen wil naar hem toetrok.

Sara voelde een soort wrok opkomen. Eerst ontweek hij haar en nu trok hij haar halfslachtig naar zich toe. Beledigd wurmde ze haar krul uit zijn vingers en liep naar de andere kant van de kamer. De muur daar verhinderde dat ze helemaal kon ontsnappen en daarom leunde ze er maar tegenaan. ‘Ik regel alles,’ zei ze met een uitgestreken gezicht.

Darius zag een kruik appelsap op tafel staan en schonk zichzelf een glas in. Hij nam een grote slok, zijn bewegingen waren loom. Waarom bleef hij rondhangen? Geïrriteerd over zijn wispelturigheid wilde Sara het liefst dat hij, nu hij klaar was met het uitdelen van zijn opdrachten, terugging naar zijn eigen wereld.

Met een bedachtzame uitdrukking op zijn gezicht liet Darius de appelsap in zijn glas ronddraaien en zette het glas weer op tafel. Hij liep langzaam op haar af, zwijsend als een sluipende kat. Haar ogen werden groter toen hij een hand optilde en die op de muur achter haar plaatste, zo dicht bij haar middel dat ze zijn lichaamswarmte door haar wollen jurk en linnen onderjurk heen kon voelen. Sara draaide zich naar de andere kant en probeerde weg te glippen. Met een onverwachte beweging zette hij zijn andere hand nu naast haar hoofd tegen de muur, waardoor ze gevangen zat.

‘Waarom loop je voor me weg?’ vroeg hij. Hij liet zijn hand tegen haar rug rusten en trok haar zachtjes naar zich toe.

Ze verstijfde onder zijn aanraking. ‘Waarom loop jij weg?’

Hij maakte een geluid dat het midden hield tussen een grinnik en een kreun. ‘Ik lijk maar niet genoeg van je te kunnen krijgen.’ En met die woorden kuste hij haar, en welk deel van hem ook had geprobeerd haar te weerstaan of zelfs af te wijzen, het gaf de strijd nu op. Ze voelde hoe zijn weerstand afbrokkelde en hij haar steeds dichterbij trok. Haar eigen verzet smolt weg, alsof ze voelde dat hij – tenminste voor even – de hare was.